

Αρ. Αδείας 01-1323 ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΙΝΑΔΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
 Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
 www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
 2103212713 - 2103212107
 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 568 ●
 ● ΙΟΥΛΙΟΣ 2012 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΛΟΓΟΥ

(Τό ἄρθρο παρουσιάστηκε γιά πρώτη φορά ὡς ὁμιλία σέ γιορτή ἐπί τῇ λήξει τῆς σειρᾶς τῶν φετινῶν κηρυγμάτων)

Λάθη καί ἀλάθητος

Ἰνάντησις μέ ἕνα ἅγιο χριστιανό δίνει τήν εὐκαιρία νά πληροφορηθῆ κανεῖς, τί ζυγίζει περισσότερο στή ζωή καί πῶς ἀξίζει νά πορευθῆ, γιά νά μή χάση τήν αἰώνια πατρίδα. Συνάντησαν, λοιπόν, ἕναν ἅγιο, πού εἶχε τήν ἀληθινή σφραγίδα τῆς ἀγιότητος, τήν ταπεινωσι, καί τόν ρώτησαν:

— *Τί εἶναι ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀτελοῦς καί μικροῦ;*

Καί ἐκεῖνος ἀπάντησε:

— *Εἶναι ἱστορία λαθῶν καί παθῶν.*

Καί ὕστερα τόν ξαναρώτησαν:

— *Καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τί εἶναι;*

Καί ἐκεῖνος, καρπός κι ὁ ἴδιος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀπάντησε:

— *Εἶναι ἡ ρίζα τῆς ἀγάπης, εἶναι τό θεμέλιο τῆς ἀγιότητος, εἶναι ἡ βόμβα τῆς εὐλογημένης ἀνατροπῆς.*

● Ἐξομολογητικό κάπως εἶναι ἄρθρο αὐτό. Χρόνια πολλά τώρα δημοσιοποιῶ τό λόγο μου, εἴτε στόν ἄμβωνα εἴτε στό χαρτί, εἴτε μέ τό στόμα εἴτε μέ τό μελάνι.

Δέν ἐπιτρέπεται νά μή βλέπουμε, ὡς χριστιανοί, καί μάλιστα ὡς διάκονοι τοῦ λόγου τῆς ἐλπίδας, ὅτι ἡ δύσις τῆς ζωῆς μας τῆς ἐπίγειας (φυσικά καί τῆς δικῆς μας) πλησιάζει.

● Ὅλοι ἔχουμε ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ὡς ὑπόλογοι στή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, κάποια μικρή ἱστορία καί κάποιον λόγο. Ὅχι μέ τήν ἔννοια τοῦ λόγου ὑπάρξεως, ἀλλά μέ τήν ἔννοια τοῦ λόγου τῆς μαρτυρίας (Πράξ. ιδ' 3) καί τοῦ κηρυττομένου λόγου τῆς ἀλήθειας (Β' Κορ. στ' 7).

Μακάρι νά εἶχαμε πιστεῦσει ἐκεῖνο, πού μέ συναίσθησι λείει ὁ πιστός ἱερωγός τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ: «*Οὐκ ἐποίησαμέν τι ἀγαθόν ἐπί τῆς γῆς!*»

● Ἡ ἱστορία μας εἶναι γεμάτη λάθη καί πάθη. Ἄλλ' ἐν προκειμένῳ, ὀφείλει

νά είναι και γεμάτη από αγάπη στο λόγο του Θεού, πού κάθε κήρυκας έπιζητεί και έπιδιώκει νά «ένοικη πλουσίως» (Γαλ. γ' 16) στίς καρδιές «πάντων ανθρώπων, μάλιστα δέ πιστών».

Έργατες του λόγου

Λαθέψαμε σέ πράξεις, μά πιστέψαμε στόν ούράνιο λόγο. Ίσχύει και έδω τό «Σοί μόνω άμαρτάνομεν, αλλά και Σοί μόνω πιστεύομεν». Οί άνθρωποι τής Έκκλησίας κάνουν και λάθη. Μά τό πύό μεγάλο λάθος είναι, ότι δέν φύτεψαν τόν ά λάθη το λόγο στίς ψυχές τών ανθρώπων.

• Στή ζωή του ό έργάτης του Χριστού και τής Έκκλησίας δέν έπιζητεί τίποτε. Λέει ό μεγάλος θηρευτής τών ψυχών, ό άπ. Παύλος: «Ού ζητώ τά ύμών, άλλ' ύμάς» (Β' Κορ. ιβ' 14). "Αν φάνηκα σέ μερικούς, ότι δέν έπέδιώξα κοσμικά μεγαλεία, όμως δέν άρνούμαι, ότι ένα τό έπεζήτησα και τό ζήλησα: Θέλησα νά γίνω διάκονος του λόγου, διάκονος του εὐαγγελίου (Έφες. γ' 7).

• Μέ αξίωσε ό Θεός, νά περάσω άπό πολλά έργαστήρια. Νά δουλέψω πολλά έπαγγέλματα, χειρωνακτικά και πνευματικά.

Κανένas βέβαια δέν φτάνει τόν άπόστολο Παύλο, πού τά χέρια του δέν ήσαν μόνο ματωμένα άπό τίς άλυσίδες, μά ήσαν και ροζιασμένα άπό τή σκληρή δουλειά του σκηνοποιού (Πράξ. κ' 34. Α' Κορ. δ' 12). "Οχι μόνο μισθό δέν διεκδικούσε, αλλά και δέν δεχόταν για τόν εαυτό του (Α' Θεσ. β' 9) ούτε λίγη τροφή και λίγο ψωμί άπό τόν κύκλο τών χριστιανών, άπό τό ταμείο τής αγάπης τής Έκκλησίας.

Μακάρι νά τόν είχαμε μιμηθί όλοι οι έκκλησιαστικοί! Μέ άλλη παρρησία όπωσδήποτε θά μιλάγαμε. Και διαφορετικές ήσαν οι έντυπώσεις και οι καρποφορίες.

• Η άναφορά μας στά έργαστήρια πού βρέθηκα, είναι διότι συμβαίνει, νά έχουν όλα κάποια σχέση με τό λόγο του

Θεού και τήν τέχνη Του. Και ό λόγος είναι τό πρώτιστο έργο του κληρικού. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Αὐτη μοι ιερωσύνη, τό κηρύττειν και καταγγέλλειν ταύτης προσφέρω τήν θυσίαν... Η γάρ μάχαιρα τό εὐαγγέλιον, ό του κηρύγματος λόγος» (Ε.Π.Ε. 17,644). Μετάφρασις: Αυτό είναι για μένα ή ιερωσύνη, τό νά κηρύττω και νά παρουσιάζω τά μεγαλεία του Θεού. Αὐτή είναι ή θυσία πού προσφέρω... Διότι τό ισχυρό όπλο είναι τό κήρυγμα, ή μάχαιρα του πνεύματος, ό λόγος του κηρύγματος.

Ξυλουργικό έργαστήρι

• Τά παιδικά και έφηβικά και νεανικά μου χρόνια τά πέρασα σέ ξυλουργικό έργαστήρι.

Τό ξύλο κούτσουρο τό παίρνομε και τό κάνομε έπιπλο.

Κάτι τέτοιο κάνει ό λόγος του εὐαγγελίου, ό «τομώτερος ύπέρ πάσαν μάχαιραν δίστομον» (Έβρ. δ' 12).

• Χωρίς τό λόγο του Θεού παραμένουν οι άνθρωποι κούτσουρα, στραβόξυλα, άκατέργαστοι τύποι. Και όσο παραμένομε κούτσουρα, τή μόνη προσφορά πού κάνομε, είναι νά πλουτίζομε και νά πυρακτώνομε περισσότερο τή φωτιά τής κολάσεως.

• Μέ τό λόγο του Εὐαγγελίου όχι μόνο ό άνθρωπος δέν παραμένει κούτσουρο, αλλά και γίνεται έπιπλο για τό σαλόνι του Ούρανού.

• Οί άγιοι τί είναι; Τά έκμαγεία τής χάριτος. Άριστουργήματα τέχνης, έπιπλουστραρισμένα. Και αν κάποτε ξεθωριάξη τό λούστρο, πού λέγεται μετάνοια, κάθε τόσο τό άνανεώνεις.

Κάθε φορά πού ό μάστορας του λόγου του Θεού, μέ τά εργαλεία τής χάριτος, προσπαθεί και βγάξει τούς ρόζους του δύστροπου χαρακτήρα ή κόβει μέ τό πριόνι τά κλαριά τά άχρηστα και τά άγκάθια, κοιτάζει ύστερα τό έπιπλο πού έφτιαξε, δηλαδή, τόν άκροατή πού πίστεψε και συγκινήθηκε, και τό στέλνει στό λουστραδόρο, στόν πνευματικό.

Πεντακάθαρη και γυαλιστερή γίνεται η ψυχή.

Τυπογραφική τέχνη

Πέτυχα μέ τό πρώτο ἐπάγγελμα; Ὡς συνεχιστής τῆς παραδόσεως τοῦ ξυλουργείου τῆς Ναζαρέτ, ὡς μάστορας τοῦ λόγου, προετοίμασα ψυχές γιά τήν καλλιτεχνική ἐπέμβασι τῆς χάριτος; Δέν τό γνωρίζω.

Β. Στά κατοπινά χρόνια καταπάστηκα μέ ἄλλο ἐπάγγελμα. Ἔγινα τυπογράφος. Χρειάστηκε νά περάσω ἀπό ὄλα τά στάδια τῆς τυπογραφικῆς τέχνης, ἀπό τά στοιχεῖα τῆς κάσας καί τή λινοτυπία, μέχρι τή φωτοσύνθεσι καί τά κομπιούτερς. Πόσο μέ ὠφέλησαν οἱ τυπογραφικές «παράμετροι» στό ἔργο τοῦ λόγου!

• Πάντα μέ συγκινοῦσε ὁ λόγος τοῦ Παύλου. Παιδιά μου, λέει στούς Γαλάτες, πασχίζω, νά τυπωθῆ στίς καρδιές σας ἡ μορφή τοῦ Χριστοῦ. «Ἄχρισ οὐ μορφωθῆ Χριστός ἐν ὑμῖν» (Γαλ. δ' 19).

• Τό τύπωμα στό χαρτί γίνεται πάνω στό πιεστήριο. Μά ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει πιεστήριο. Ἔχει πειστήριο. Δέν χωρᾶνε ἡ βία καί τά χαστούκια. Ζητεῖται ὑπομονή καί τέχνη καί πειθῶ, γιά νά ἀποτυπωθῆ μέ ἀνεξίτηλα γράμματα καί χρώματα ὁ πανέμορφος Ἰησοῦς Χριστός.

Γ. Στά δύο χειρωνακτικά ἐπαγγέλματα (ξυλουργός καί τυπογράφος) μεγάλη συμβολή εἶχα ἀπό μιά, σπάνια δυστυχῶς στίς μέρες μας, πραγματικότητα. Τήν ζήσαμε ὄλοι σχεδόν οἱ ἄνθρωποι τῆς γενιᾶς μου. Πρόκειται γιά τή σκληραγωγία.

Σκληραγωγημένους, κοντά στά ἄλλα, μᾶς ἔκανε καί ἡ πείνα. Τήν ζήσαμε τότε, στή Γερμανική κατοχή, τετράχρονα παιδιά. Γι' αὐτό καί δέν θά ἤθελα νά τήν ζήσουν ἄλλοι.

• Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται ζητιάνος γιά νά χορτάσουν οἱ πεινασμένοι τῆς γῆς, οἱ πραγματικά πεινασμένοι.

Ἐπήρξαμε σάν κήρυκες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἐνοχλητικοί, γιά νά ἀνοίξουν τίς τσέπες τους οἱ χριστιανοί καί νά ἀνακουφίσουν τήν ὕλική φτώχεια. Ἔτσι μᾶς διδάσκει τό πρότοπό μας στό κήρυγμα, ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Δότε τοῖς δεομένοις, καί οὐ παύσομαι τοῦτο λέγων, καί μὴ διδόντων ἔσομαι χαλεπός κατηγορός*» (Ε.Π.Ε. 18α,722). Μετά φρασις: Δώστε στούς φτωχοῦς! Δέν θά σταματήσω νά σᾶς τό λέω. Καί ἂν δέν δίσετε, θά συνεχίσω νά εἶμαι γιά σᾶς σκληρός κατηγορός.

• Μά πῶς πολύ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ, δέν ἀνέχεται, νά εἶναι πεινασμένοι πνευματικά οἱ ἄνθρωποι. Ὑπάρχει ψωμί καί οἱ πολλοί τρέφονται μέ κοπριές. Ὑπάρχει Χριστός, ἡ τροφή τοῦ κόσμου, καί οἱ πολλοί συντηροῦνται μέ ἰδεολογικές κουσέρβες, πού ἔχουν μάλιστα ἡμερομηνία λήξεως.

Ἡ χειρότερη τιμωρία στόν ἄνθρωπο εἶναι αὐτή πού ἀκούγεται ἀπό τόν Θεό μέ τά λόγια τοῦ Προφήτη: «*Δώσω αὐτοῖς οὐ λιμόν ἄρτου, οὐδέ δίψαν ὕδατος, ἀλλά λιμόν τοῦ ἀκοῦσαι λόγον Κυρίου*» (Ἀμώς ἡ' 11).

Δ. Πίστεψα καί πιστεύω, ὅτι κάθε τεχνολογικό ἐργαλεῖο μπορεῖ νά δουλέψῃ «εἰς τήν ὑπακοήν τοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορ. ι' 5). Γι' αὐτό τά τελευταῖα χρόνια «μνήθηκα» λίγο καί στή δουλειά τοῦ ἠλεκτρονικοῦ.

Πληροφορική λέγεται ἡ νέα ἐνασχόλησις τῆς ἀγορᾶς! Καί κάθε ἀναμεταδότης τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ, κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου, ἀναρωπιέται:

Γιατί νά μή πληροφορηθῆται ὁ κόσμος τά μηνύματα τοῦ Οὐρανοῦ; Καί γιατί νά μή μάθῃ ὁ κόσμος νά χρησιμοποιοῦ τό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο, τό email;

• Τοῦ Θεοῦ τά μηνύματα τά παίρνεις μέ τό λόγο τῆς ἀγίας Γραφῆς, ὅπως ἐπεξηγεῖται ἀπό τούς τεχνίτε τῆς Γραφῆς, τούς ἀγίους Πατέρες.

• Καί τά δικά σου μηνύματα τά στέλνεις μέ τήν προσευχή.

Χαλᾶνε βέβαια καὶ οἱ ὑπολογιστές. Παρεμβαίνουν καταστρεπτικοὶ ἄρατοι «ιοί». Ἔτσι καὶ τὸ ἐπικουωνιακὸ μέ τὸν Θεό, μπορεῖ νὰ ὑποστῆ βλάβη (προσοχή, νὰ ἔχης ἔγκαιρα ἀποθηκεύσει τίς σωτήριες πληροφορίες!).

Λές κάποτε: Τοῦ ἔστειλα τὸ μήνυμα, ἀπάντησι δέν πῆρα. Γιατί; Νά ρωτήσης τὸν εἰδικὸ τεχνικὸ. Σοῦ ἐξηγεῖ: «Αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε» (Ίακ. δ' 2).

Πνευματικά ἐργαστήρια

Ϟ. Τὰ ἐπαγγέλματα, πού ἀνέφερα καὶ πού βρέθηκα νὰ «δουλεύω», μέ βοήθησαν γιά τὸ τὸ κύριο ἔργο μου τὸ λόγῳ τοῦ Εὐαγγελίου (Α' Κορ. θ' 16-18).

Μά πῶς πολὺ στήν ἐπιμελέστερη καὶ προσφορότερη ἀπόδοσι στό ἔργο τοῦ λόγου μέ βοήθησαν δυὸ ἐργαστήρια. Σ' αὐτὰ μέ ἔστειλε, μέ τήν προτροπή καὶ τὸ παράδειγμά του, ὁ μέγας ἱεροκέρυκος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ὁ πατήρ Αὐγουστῖνος Καντιώτης. Κυριολεκτικὰ μᾶς χειραγώγησε πρὸς τὰ δυὸ θεολογικὰ ἐργαστήρια:

- Τὸ ἓνα εἶναι τοῦ Παύλου.
- Τὸ ἄλλο εἶναι τοῦ Χρυσοστόμου.
- Ὅποιος μαθητεύσῃ στόν ἀπόστολο Παῦλο, μαθαίνει δυὸ πράγματα: Τὴν ἀγάπη καὶ τὸ θάρρος.

Θές, δέν θές, κοντά στόν Παῦλο, ἀγαπᾶς τὸν Χριστό, κολλᾶς λίγο ἀπὸ τὴν ἀγία «τρέλλα του», πού εἶναι ἡ Ἀγάπη (Α' Κορ. β' 2).

Καὶ παίρνεις θάρρος. Ἀκοῦς τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πού ἐνισχύει τὸν κήρυκα τοῦ εὐαγγελίου, τὸν Παῦλο, καὶ ἐνισχύεσαι καὶ σύ: «Θάρσει, Παῦλε! Μὴ φοβοῦ. Λάλει καὶ μὴ σιωπήσης» (Πράξ. ιη' 9).

• Στό δικό του ἐργαστήρι ὁ Χρυσόστομος πῆρε τὸν Παῦλο στήν ἀγκάλη τῆς διανοίας του καὶ στό φίλτρο τῆς καρδιάς του. Τὸν ἀνέδειξε, τὸν ἀνέλυσε, τὸν ἐρμήνευσε καὶ τὸν προέβαλε.

Μόλις μπῆκα καὶ ἐγὼ στό Χρυσόστομικὸ ἐργαστήρι, κυριολεκτικὰ θαμπώθηκα. Καὶ ἀπὸ τότε δέν ξαναβγῆ-

κα. Ἐκεῖ μέσα δουλεύω. Ἐκεῖ θέλω νὰ βρίσκωμαι μέχρι νὰ πεθάνω.

Τὸ κέρδος;

Δέν ξέρω τί κέρδισα μέ τὰ τόσα ἐπαγγέλματα, πού καταπιάστηκα. Ἐνα παρακαλῶ τὸν Κύριο καὶ παρακαλῶ καὶ τοὺς φίλους ἀναγνώστες καὶ ἀκροατές νὰ παρακαλοῦν καὶ αὐτοί:

Ὁ σπόρος τοῦ λόγου νὰ μὴ πάη χαμένος. Καὶ ἂν τώρα εἶναι κρυμμένος, καὶ ἂν ἀργῆ νὰ ξεπροβάλλῃ, κάποτε νὰ φανερωθῆ. Νά ἔρθῃ ἡ ἀνάστασις. Κάθε σπόρος, καὶ καρπός. Κάθε ἀκροατής, καὶ ποιητής τοῦ λόγου. Κάθε πιστός, καὶ ὁμολογητής.

• Ὁ κόσμος στερεῖται λόγου Θεοῦ. Λόγια ἀκούει· λόγο δέν ἔχει.

• Ὁ κόσμος δέν ἀνήκει σέ κάποιον κόμμα. Ἀνήκει στό Σῶμα, στοῦ Χριστοῦ τὸ σῶμα.

• Ἡ σκόνῃ τοῦ δρόμου δέν εἶναι ἐπικίνδυνη, μά ἡ ὀμίχλη τῆς ἀθείας εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη. Ἐχει καλύψει τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ σεῖς, ἀκροατές καὶ ἀναγνώστες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐραστὲς τῆς θείας ἀποκαλύψεως, δοξολογήστε τὸν Κύριο.

• Σᾶς ὁδηγεῖ στή σκάλα τῆς δόξας, ὅπως ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (Ε.Π.Ε. 30,386) τὴν παρουσιάζει:

Γίναμε, λέει:

«Ὁχι μόνον ἐλευθεροί, ἀλλὰ καὶ ἅγιοι.

Ὁχι μόνον ἅγιοι, ἀλλὰ καὶ δίκαιοι.

Ὁχι μόνον δίκαιοι, ἀλλὰ καὶ υἱοί.

Ὁχι μόνον υἱοί, ἀλλὰ καὶ κληρονόμοι.

Ὁχι μόνο κληρονόμοι, ἀλλὰ καὶ ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ.

Ὁχι μόνο ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμοι.

Ὁχι μόνο συγκληρονόμοι, ἀλλὰ μέλη.

Ὁχι μόνο μέλη, ἀλλὰ καὶ ναός.

Ὁχι μόνο ναός, ἀλλὰ καὶ ὄργανα τοῦ Πνεύματος.

Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος».

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

20 Ἰουλίου - Προφήτου Ἡλιοῦ

Οἱ χεῖρες καί οἱ χήρες!

Θαῦμα τό δίλεπτο

Κάποτε τά χέρια τοῦ Θεοῦ εἶναι πολύ φτωγά καί ἀδύνατα, καί ὁμως μέ τά χέρια αὐτά λύνει τά πλέον δύσκολα οἰκονομικά προβλήματα. Πόσο δυνατά ἦσαν τά χέρια τῶν δύο γυναικῶν, πού ἀπό ὅλες τίς γυναῖκες τοῦ κόσμου καί τῆς ἱστορίας, αὐτές περισσότερο ἐγκωμιάσε ὁ Χριστός; Φτωγά καί ἀδύνατα.

Τῆς μιᾶς τά χέρια ἦσαν τρεμάμενα. Μιά φτωγή γριούλα.

Τῆς ἄλλης τά χέρια χωροῦσαν μόλις λίγο ἀλεύρι καί λίγο λαδάκι.

Καί ὁμως αὐτές τίς δύο χήρες προβάλλει ὁ Χριστός ὄχι ἀπλῶς ὡς παραδείγματα ἐλεημοσύνης, ἀλλ' ὡς... λύσεις τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος.

Ὅταν τό χέρι σου τό ἀδύνατο καί φτωχό εἶναι τόσο κινητικό στήν προσφορά, τότε αὐτό τό χέρι κάνει νά ἀνοίγει τά δυνατά Του χέρια ὁ Θεός, «*ἡ τροφή τοῦ παντός κόσμου*».

Νά γιατί, μέ ἀφορμή τή γιορτή τοῦ προφήτη Ἡλία, προτείνουμε ὡς λύσι τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος τά χέρια τῶν δύο χηρῶν γυναικῶν.

Οἱ χήρες ἐγκωμιάζονται ἀπό τόν Χριστό, ἐπειδή ἦσαν χήρες; Ὅχι! Ἐγκωμιάζονται οἱ χεῖρες αὐτῶν τῶν χηρῶν.

• Ἄς δοῦμε τό στιγματότυπο μέ τή χήρα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τό κοινό καί στίς δύο χήρες ἦταν τό ἐλάχιστο ποσό, μέ τό ὅποιο κέρδισαν τό μέγιστό καί οἱ δύο θαῦμα.

• Ἡ μιά κέρδισε τό θαῦμα τοῦ... θαυμασμοῦ καί τοῦ ἐπαίνου τοῦ Κυρίου.

Κάθισε ὁ Ἰησοῦς καί «ἐπιθεωροῦσε» τίς προσφορές στό φιλόπτωχο τοῦ Ναοῦ.

Νά κι ἔρχονταν πλούσιοι καί ἔρριχναν μεγάλα ποσά. Ἀδιάφορος ὁ Χριστός.

Νά κι ἔρχεται καί μιά χήρα φτωγή. Κοίταξε κανένας νά μή τήν βλέπη. Κι ὕστερα ἔρριξε τό δίλεπτό της.

Μποροῦσε νά κρυφτῆ ἀπό τά μάτια τοῦ Χριστοῦ; Ὅλα Ἐκεῖνος τά βλέπει. Σάν διαπιστῶν ἡ τέλεια ἀγάπη, τότε τήν ἐπισημαίνει. Καλεῖ καί τούς μαθητές Του.

—*Τήν βλέπετε αὐτή τή χήρα, πού διακριτικά χάνεται τώρα μέσα στό πλήθος; Σᾶς βεβαίωνω, πῶς αὐτό τό δίλεπτο εἶναι ἀπειρώς περισσότερο σέ ἀξία ἀπό ὅσα οἱ πλούσιοι ἔρριξαν.*

Γιατί;

—*Διότι ὅλοι ἀπό τό περίσσευμά τους ἔρριξαν. Δέν στοίχισε τίποτε ἡ προσφορά τους. Αὐτή ἔρριξε στό φιλόπτωχο ἀπό τό ὑστέρημά της.*

Γιατί;

Οἱ ἄλλοι ἔδωσαν ἓνα μέρος ἀπό τήν περιουσία τους. Αὐτή ἔδωσε ὅλη τήν περιουσία της. Τό δίλεπτο ἦταν «ὄλος ὁ βίος αὐτῆς» (Μάρκ. ιβ' 44).

Ἄλλοι τί θά ἔλεγαν;

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος σχολιάζει: «*Ἐκείνη ἡ χήρα τῆς αὐταρχείας ἀνωτέρα γέγονεν· ἄ γάρ ἐμελλεν αὐτήν διαθρέψειν, ταῦτα κατέβαλε πάντα. Οὐκ εἶπε ταῦτα τά παρ' ὑμῶν λεγόμενα, "τί δέ ἄν*

πάντα ἀναλώσασα ἀναγκασθῶ δεηθῆναι ἑτέρου»; ἀλλὰ φιλοτίμως ἀπεδύσατο τὰ ὄντα. Τί ἂν τις εἶποι περί τῆς ἐν τῇ Παλαιᾷ τῆς ἐπί τοῦ προφήτου Ἡλίου; Ἐκείνη γάρ οὐκέτι περί πενίας, ἀλλὰ καί περί θανάτου καί τελευτῆς ὁ κίνδυνος ἦν, οὐ τῆς οἰκείας μόνον, ἀλλὰ καί τῆς τῶν παιδῶν. Οὐδέ γάρ παρ' ἑτέρων προσεδόκα λήψεσθαι, ἀλλά ἀποθανεῖσθαι εὐθέως. Ἀλλά τόν προφήτην εἶδε, φησί, καί ἐντεῦθεν φιλότιμος γέγονεν. Ὑμεῖς δέ οὐχ ὁράτε μυρίους ἀγίους; Καί τί λέγω ἀγίους; Τόν τῶν προφητῶν ὁράτε προσαιτούντα Δεσπότην, καί οὐδέ οὕτω φιλόανθρωποι γίνεσθε· ἀλλά ταμιεῖα ἔχοντες ἐρευγόμενα ἐκ τούτου εἰς τοῦτο, οὐδέ ἐκ τοῦ περισσεύματος μεταδίδετε» (Ε.Π.Ε. 19,510). Μετάφρασις: Ἡ χήρα ἐκείνη, πού ἐγκωμίασε ὁ Κύριος (Μάρκ. ιβ' 42-44), ἀνέβηκε ψηλότερα καί ἀπό τήν αὐτάρκεια, ἀφοῦ πρόσφερε ὅλα ὅσα εἶχε γιά διατροφή τῆς. Δέν εἶπε τὰ ὅσα λέτε σεις: «Τί θά γίνω ἂν μοιράσω τὰ πάντα καί ἀναγκασθῶ νά ζητῶ ἀπό ἄλλους;». Μέ γενναιοδωρία ἔδωσε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τῆς. Καί τί μπορεῖ κανεῖς νά πῆ γιά τή χήρα τῆς Παλαιᾶς, στήν ἐποχή τοῦ προφήτη Ἡλία (Β' Βασ. ιζ' 9-16. Λουκ. δ' 26); Ἐκείνη κινδύνευε ὄχι μόνο νά μείνη φτωχή, ἀλλά καί νά πεθάνη καί ἡ ἴδια καί τὰ παιδιὰ τῆς. Καί ὅμως, μόλις εἶδε τόν προφήτην, ἐγίνε γενναιοδωρη. Σεις βλέπετε χιλιάδες ἀγίους, καί τί λέω ἀγίους, βλέπετε νά σᾶς παρακαλῇ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ Κύριος τῶν προφητῶν, καί ὅμως δέν ἀποφασίζετε νά γίνετε φιλόανθρωποι. Ἔχετε ἀποθήκες, πού ξεχειλίζουν ἡ μιά μέσα στήν ἄλλη, καί ὅμως δέν δίνετε οὔτε ἀπό τό περισσευμά σας.

• Ἄλλος στή θέσι τῆς θά ἔλεγε:

—Λίγα ἔχω, ἦ, μάλλον καθόλου. Νά δώσουν οἱ πλούσιοι. Αὐτοὶ ἔχουν.

Ἐκείνη δέν συνέκρινε τόν ἑαυτό τῆς μέ τούς σκληρούς πλουσίους. Εἶδε τόν ἑαυτό τῆς σάν τόν ἀγαθό πλούσιο, τόν Θεό. Ὅλα Ἐκεῖνος τὰ δίνει. Ἐγώ γιατί νά τσιγκουνευτῶ; Θά μέ ἀφήσῃ ὁ πανάγαθος Θεός μου;

• Ἄλλος στή θέσι τῆς θά ἔλεγε:

—Τόσα λίγα πού ἔχω ὄχι αὐτάρκεια δέν ἐξασφαλίζω, ἀλλ' οὔτε καί τήν ὀλιγάροκεια. Πῶς λοιπόν νά δώσω;

Ἐκείνη οὔτε πλούσια ἦταν, οὔτε τὰ ἀναγκαῖα διέθετε, οὔτε αὐτάρκεια, οὔτε ὀλιγάροκεια. Τότε τί εἶχε; Πλεόνασμα καρδιάς. Καί τῆς πίστεως ἡ καρδιά τήν ἔκανε νά ὁμοιάζῃ μέ τόν Θεό. Ὁ Θεός δέν εἶναι αὐτάρκης; Πῶς δέν θά ἦταν αὐτάρκης ἡ πιστή γυναῖκα;

Ἡ χήρα τῶν εὐλογιῶν

Ἄλλ' ὁ ἱερός Χρυσόστομος στήν παραπάνω περικοπή μιλάει καί γιά τή χήρα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, συνδυάζοντας τήν μέ τή χήρα τῆς Καινῆς. Ἄλλωστε καί αὐτή τή χήρα, στά Σαρεπτά τῆς Σιδωνίας ἐγκωμίασε ὁ Χριστός.

• Τί εἶπε ὁ Χριστός;

Τίς μέρες τοῦ προφήτη Ἡλία ὑπῆρχαν πολλές χῆρες. Γιά ὅλους εἶχε κλείσει ὁ οὐρανός γιά τρία χρόνια καί ἕξι μῆνες.

Ἔπεσε πείνα μεγάλη σ' ὅλη τή γῆ.

Κλεισμένος ὁ οὐρανός, μά ἀνοιγμένη ἡ καρδιά τῆς χήρας στά Σαρεπτά.

Σ' αὐτήν ἦρθαν οἱ εὐλογίες.

Ἡ μιά: Ἐστάλη στό σπίτι τῆς ὁ ἅγιος! Τί μεγαλύτερη ἀπό αὐτή τήν εὐλογία;

Ἡ ἄλλη: Δέν στέρεφε τό λίγο ἀλεύρι τῆς καί τό λίγο λαδάκι τῆς.

Ἡ τρίτη: Ἀνάστησε τό παιδί τῆς ὁ Ἡλίας (Λουκ. δ' 25-26).

• Τί λέει ἡ Παλαιά Διαθήκη;

—Σῆκω -λέει στόν προφήτη Ἡλία ὁ Θεός- καί πήγαине στήν πόλι Σαρεπτά τῆς Σιδωνίας. Ἐχω δώσει ἐντολή σέ χήρα γυναῖκα. Θά σέ θρέψῃ αὐτή.

Σηκώθηκε ὁ προφήτης. Στήν πύλη τῆς πόλεως τόν καλωσορίζει ἡ γυναῖκα.

—Δός μου λίγο νερό! τῆς λέει.

Πηγαίνοντας νά τοῦ φέρῃ νερό, τόν ἀκούει πάλι:

—Καί λίγο ψωμί.

—Ψωμί; Σέ βεβαιώνω: Δέν ἔχω καθόλου ψωμί, παρὰ μονάχα μιά χούφτα ἀλεύ-

ρι στό σταμνί και λίγο λάδι στό δοχείο. Πάω νά ζυμώσω στά ξύλα πού θ' ανάψω. Ίσως νά φτάση νά φάμε άπόψε με τά παιδιά μου. Και αύριο θά πεθάνουμε.

Ο Ήλιος τήν έμψυχώνει:

—Θά έχης θάρρος. Μήν άπελπίζεσαι. Κάνε όπως είπες. Μά ψήσε μικρή λαγάνα και για μένα. Πρώτα. Ύστερα για τήν οικογένειά σου...

Τόκανε ή χήρα. Τό θαύμα φάνηκε άμέσως. Τό σταμνί με τ' άλεύρι δέν έξαντλήθηκε. Τό δοχείο με τό λάδι δέν λιγόστευσε. Τά εύλογοΰσε ο Θεός.

Και άλλο έπρεπε νά δοκιμαστή ή πίστις τής χήρας. Άρρωσταίνει τό παιδί της. Πεθαίνει. Ξεσπάει ή πληγωμένη μάνα:

—Τί ζητᾶς άπό μένα, άνθρωπε του Θεού; Μένεις στό σπίτι μου, για νά θυμίζης στό Θεό τίς άμαρτίες μου και νά με τιμωρήση;...

Τήν άπάντησι τήν έδωσε ή άνάστασις. Τό άνέβασε στό άνώγειο ο Ήλιος τό νεκρό παιδί. Προσευχήθηκε θερμά με πολύ δυνατή φωνή:

—Κύριε, αυτόπτης μάρτυρας είμαι τής καλωσύνης της. Και σύ τήν ξέρεις. Κάνε, Κύριε, νά έπιστρέψη τό πνεΰμα του στό νεκρό σωματάκι του!

Ο προφήτης ένεφύσησε. Και ή πνοή ξανάρθε. Και ή ζωή ξαναγέλασε.

Προφήτης και φτωχοί

Παρατηρεί ο Χρυσόστομος:

—Γεμάτες οί δικές σας άποθήκες. Δέν τίς άνοίγετε. Εκείνη έλάχιστα είχε και τά χάρισε στη φιλοξενία.

• Άλλος στη θέσι της θά έλεγε:

—Έχω τή δική μου δυστυχία. Τά παιδιά μου δέν μπορώ νά θρέψω. Μοϋρθε κι αυτός! Δέν πηγαίνεις, εύλογημένε, στό διπλανό σπίτι; Σε μένα ήρθες;

Δέν είπε έτσι εκείνη. Τό δικό της σπίτι διάλεξε ο Θεός. Έσένα διάλεξε ο Κύριος, πού είσαι φτωχός, νά δείξης τήν πολλή σου άγάπη, και νά σε εύλογήση.

• Άλλος στη θέσι της θά έλεγε:

—Όσα έχω δέν άρκοΰν για τή σημε-

ρινή μερα. Και πώς θά τόν συντηρώ έγώ τόν Ήλία τόσον καιρό, πού δέν ξέρω πόσο θά κρατήση...

Εκείνη τίποτε τέτοιο δέν σκέφτηκε. Με άπλότητα παραδόθηκε στόν Θεό. Και τρέφοντας τόν προφήτη, τράφηκε κι εκείνη και τά παιδιά της. Λέει ο ιερός Χρυσόστομος: «Θρέψον τόν πεινώντα, ίνα μή θρέψης τό τής γεέννης πύρ. Εννόησον πώς έτρεφε τόν Ήλιαν ή χήρα; και οΰκ έθρεψε μάλλον, ή έτράφη; οΰκ έδωκε μάλλον, ή έλαβε. Ποσον άγαθόν έστι μετά άπλότητος εϋ ποιείν, και μή σφόδρα περιέργον είναι περί τόν εϋ πάσχοντα» (Ε.Π.Ε. 21,384). Μετάφρασις: Νά θρέψης αυτόν πού πεινάει, για νά μή θρέψης τή φωτιά τής κολάσεως. Θυμήσου, πώς ή χήρα εκείνη έτρεφε τόν προφήτη Ήλία. Και μάλλον, δέν έθρεψε, αλλά ή ίδια έτράφη. Δέν έδωσε, αλλά μάλλον ή ίδια πήρε. Τί όμορφο πράγμα είναι νά κάνης τό καλό με άπλότητα, και νά μή πολυπραγμονής με τό ποιός είναι αυτός πού τόν έλέησες!

• Οί χείρες και οί χήρες ψηφίστηκαν άπό τόν Χριστό. Τά χέρια τά φτωχά, προέκτασις τών χειριών του Θεού με τίς ανεξάντλητες δωρεές, αυτά τά χέρια ύπογράφουν τό «μνημόνιο» του Θεού. Τόν πιστό δέν τόν ξεχνάει ο Θεός.

Γιατί φιλοξενήθηκε ο Ήλιος; Γιατί έσπερνε τό λόγο τής άληθείας.

Πολύς λόγος άκούστηκε προεκλογικά. Φλυαρίες του κόσμου. Ύπερβολές. Άλαζονικές φοΰσκες. Όλα θά τά λύσουν, χωρίς βέβαια τόν Θεό!

Τί χρειαζόμαστε;

• Έναν προφήτη. Έκ μέρους τής ποιμανούσης Εκκλησίας.

Τί χρειαζόμαστε;

• Φτωχούς και έλεήμονες.

• Φτωχούς με όλιγάρχεια, πού ή πίστις τούς τήν κάνει αυτάρχεια.

• Φτωχούς με πλούσια καρδιά.

• Φτωχούς με γελαστή ματιά, με άγνό αίμα στίς φλέβες, με δυνατούς χτύπους στην καρδιά.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ὁ ἀγιώτερος λειτουργὸς μιλάει γιὰ τὸ ψάλσιμο

Προβλήματα δημιουργοῦν οἱ ψάλτες, ὄχι μὲ τὰ ὅσα ψέλνουν, πού φυσικά εἶναι ὑπέροχα, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο πού ψέλνουν. Πολλές φορές προσβάλλουν τὴ λατρεία: τὴν κάνουν **ἐγωκεντρικὴ** καὶ **ἐπιδεικτικὴ**. Ὡς πρὸς δὲ τὴν οὐσία τῶν ψαλλομένων, αὐτὰ ἀποκοτῶν **μαγικό** χαρακτήρα, ἀφοῦ σχεδὸν κανεὶς δὲν καταλαβαίνει τί ψέλνουν οἱ συμπαθεῖς κατὰ τὰ ἄλλα ψάλτες.

- Τὰ ὅσα κατὰ καιροὺς ἔχουν γραφῆ ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ γιὰ τὴν ἀπαράδεκτη στάσι μερικῶν ψαλτῶν, δὲν εἶναι δικὰ μας ἐπινοήματα. Δὲν παρουσιάζουμε δικές μας ἀπόψεις. Ἡ διακαὴς ἐπιθυμία μας **νά ξαναζωντανέψῃ** ἡ ὀρθόδοξη λατρεία καὶ **νά συμπροσεύχωνται** ὅλοι μαζί οἱ πιστοί, κλῆρος καὶ λαός, μᾶς ἔχει ὀδηγήσει στίς πηγές.

Πηγὴ ὁ **ἀπόστ. Παῦλος**, μὲ τὰ ὅσα λέει στό περίφημο 14ο κεφάλαιο τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς, πού ἀποτελεῖ, τρόπον τινά, τὸν **ἕμνο τῆς λατρείας**.

Πηγὴ μας καὶ ὁ σπουδαιότερος, μετὰ τὸν Μεγάλον Ἀρχιερέα τοῦ Σταυροῦ καὶ μετὰ τὸν χριστομίμητον Παῦλο, λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ **Χρυσόστομος**. Ἄλλωστε δική του εἶναι ἡ Λειτουργία, πού τελοῦμε.

Ἐπισημαίνει, λοιπόν, ὁ Χρυσόστομος:

- Ψέλνουμε γιὰ **νά εὐχαριστοῦμε** τὸν Κύριο. Εἶναι τόσες πολλές οἱ εὐεργεσίες Του, πού δὲν βρίσκουμε ἄλλο τρόπο ν' ἀνταποδώσουμε, παρὰ τὴ γλυκύτητα τοῦ ψαλσίματος. *«Πολλῶ μᾶλλον ἡμᾶς εὐφροαινομένους, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύοντας τοῦ Θεοῦ, εὐχαριστήριους ἕμνους ἀναπέμπειν χορῆ, ἵνα τῆς ψαλμωδίας ἐπισελθούσης, ἀποπηδήσῃ πάντα τὰ ἄτοπα καὶ πονηρὰ βουλευμάτα»* (Ε.Π.Ε. 5,582). Μετάφρασις: Ὅσοι εὐφροαινόμαστε καὶ ἀπολαμβάνουμε τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, περισσότερο ὀφείλουμε ν' ἀναπέμπουμε εὐχαριστήριους ἕμνους στόν Θεό. Μὲ τὴν ψαλμωδία στήν ψυχὴ θ' ἀπομακρύνῃ ὁ Θεός ὅλες τίς ἄτοπες καὶ πονηρές σκέψεις.

- Ψέλνουμε γιὰ **νά ἀγιαζέται ἡ γλῶσσα** καὶ **νά ξεκουράζεται ἡ ψυχὴ**.

Γιὰ τὸ **πρῶτο**: Ἀσκεῖται ἡ γλῶσσα μὲ τὰ θεϊκὰ λόγια τῶν προσευχῶν. Καὶ ἔτσι ἀποφεύγει μὲν κάθε σαπρὸ λόγο, γίνεται δὲ **ἐργαλεῖο** γιὰ τὴν προσευχὴ. Ὁ ἁγιασμός τῆς γλῶσσας φανερώνει, κατὰ τὸν ἀδελφὸθεο Ἰάκωβο, τέλειο χριστιανό (γ' 2). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ἐνθα ψαλμός καὶ εὐχὴ καὶ προφητῶν χορεία καὶ διάνοια ἀδόντων θεοφιλῆς, οὐκ ἂν τις ἁμάρτοι τὴν σύνοδον ταύτην προσειπῶν ἐκκλησίαν. Κἂν μὴ εἰδῆς τὴν δύναμιν τῶν ρημάτων, αὐτὸ τέως τὸ στόμα παίδευσον τὰ ρήματα λέγειν. Ἀγιαζέται γάρ καὶ διὰ ρημάτων ἡ γλῶττα, ὅταν μετὰ προθυμίας ταῦτα λέγηται»* (Ε.Π.Ε. 5, 584). Μετάφρασις: Ὅπου ὑπάρχουν ψαλμωδίες καὶ προσευχές καὶ προφητικὸς λόγος καὶ διάνοια θεοφιλῆς αὐτῶν πού ψέλνουν, δὲν θά ἔπεφτε κανεὶς ἔξω ἂν τὴ συγκέντρωσι αὐτὴ τὴν ὠνόμαζε ἐκκλησία. Καὶ ἂν ἀκόμα δὲν κατανοῆς ὅλο τὸ περιεχόμενο τῶν λεγομένων, πάντως τὸ στόμα σου ἀσκεῖται **νά λή** λόγια θεϊκὰ. Διότι ἡ γλῶσσα ἀγιαζέται μὲ τὰ λεγόμενα καὶ ψαλλόμενα, ὅταν φυσικά αὐτὰ λέγωνται μὲ προθυμία.

Γιὰ τὸ **δεύτερο**, γιὰ τὴν **ξεκούρασι** τῆς ψυχῆς, λέει ὁ ἅγιος Πατὴρ, ὅτι τὰ ψαλίσματα τοῦ Θεοῦ εἶναι γλύκα τῆς ψυχῆς καὶ ἀνέβασμά της στόν οὐρανό. *«Οὐδὲν οὕτως ἀνίστησι ψυχὴν καὶ περοῖ, καὶ τῆς γῆς ἀπαλλάττει καὶ τῶν τοῦ σώματος*

ἀπολύει δεσμῶν, ὡς μέλος συμφωνίας καὶ ρυθμῶ συγκείμενον θεῖον ἄσμα. Οὕτω γοῦν ἡμῶν ἡ φύσις πρὸς τὰ ἄσματα καὶ τὰ μέλη ἡδέως ἔχει καὶ οἰκείως, ὡς καὶ τὰ ὑπομάζια παιδιά κλαυθυριζόμενα καὶ δυσχεραίνοντα, οὕτω κατακοιμίζεσθαι» (Ε.Π.Ε. 17,256). Μετάφρασις: Τίποτε δέν ἀνυψώνει τόσο τὴν ψυχὴ καὶ δέν τὴν ἀνεβάξει καὶ δέν τὴ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ γήινα καὶ δέν τὴν λευτερώνει ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ σώματος, ὅσο ἡ μελωδικὴ ἁρμονία καὶ τὸ μελωδικὰ ψαλλόμενον θεῖο ἄσμα. Τόσο πολὺ εὐχαριστεῖται ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔλκεται ἀπὸ τὰ ἄσματα καὶ τίς μελωδίες, ὥστε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀποκοιμίζονται τὰ παιδιά πού θηλάζουν, ὅταν κλαῖνε καὶ δυσανασχετοῦν.

● Τὸ ψάλσιμο εἶναι ὄχι μουσικὴ τέχνη, ἀλλὰ **μυστικὴ ζωή**. Μπορεῖ ἓνας ψάλτης νά εἶναι «καλλιτέχνης» καὶ στὴ φωνὴ καὶ στὴ μουσικὴ γνῶσι, ἀλλὰ νά μὴ συγκινηταί μὲ τὰ ὅσα ψέλνει καὶ νά στέκη στό Ναό ὄχι ὡς λατρεύων τὸν Θεό, ἀλλ' ὡς λατρενόμενος ἐπιδειξίας.

Καὶ ἀντίθετα, μπορεῖ ἓνας ἀπλὸς χριστιανὸς νά ζῆ μυστικά τὰ λόγια τοῦ ψαλλομένου. Δέν θά ἦταν βέβαια κακὸ νά συνδυάζη κάποιος καὶ τὰ δυό: καὶ μυστικὴ ζωὴ καὶ μουσικὴ ἱκανότητα. Τὸ προτιμότερο ὅμως εἶναι τὸ πρῶτο.

Αὐτὸ ἀρέσει στόν Θεό. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Κἂν χειροτέχνης ἦς, ἐν ἐργαστηρίῳ καθημένος καὶ ἐργαζόμενος, δυνήσῃ ψάλλειν. Κἂν στρατιώτης ἦς, ἐν δικαστηρίῳ προσεδρεύων, δυνήσῃ τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν. Ἐξεσι καὶ χωρὶς φωνῆς ψάλλειν, τῆς διανοίας ἐνδον ἠχούσης. Οὐ γάρ ἀνθρώποις ψάλλομεν, ἀλλὰ Θεῷ τῷ δυναμένῳ καὶ καρδίας ἀκοῦσαι καὶ εἰς τὰ ἀπόρητα τῆς διανοίας ἡμῶν εἰσελθεῖν*» (Ε.Π.Ε. 5,586). Μετάφρασις: Καὶ ὅταν κάνης χειρωνακτικὴ δουλειά καὶ εἶσαι στό ἐργαστήρι σου ἀπασχολούμενος, καὶ τότε μπορεῖς νά ψέλνῃς. Καὶ ὅταν ὡς στρατιώτης φρουρῆς τὸ δικαστήριο, καὶ πάλι μπορεῖς νά κάνῃς τὸ ἴδιο. Εἶναι δυνατόν κανεὶς καὶ χωρὶς φωνὴ νά ψέλνῃ. Πότε; Ὅταν ἐσωτερικά μιλάῃ στόν Θεό μὲ τὴ διάνοιά του. Ἄλλωστε ὅταν ψέλνουμε, ἀπευθυνόμαστε ὄχι πρὸς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πρὸς τὸν Θεό, πού μπορεῖ ν' ἀκούσῃ καὶ τίς καρδιές μας καὶ νά μπῆ στό ἀπόκρυφα τῆς διανοίας μας.

Ζῶ τὸν Θεό μυστικά, δέν σημαίνει τὸ «μυστικῶς», πού ὠρισμένοι ἐπικαλοῦνται καὶ ἀποκρύβουν τὰ θεϊκὰ νοήματα τῶν εὐχῶν τῆς Λειτουργίας. Οἱ πιστοὶ ζοῦν μυστικά, πνευματικά, τὰ ὅσα ἀκοῦνε στό Εὐαγγέλιο καὶ στὴ θεία Λειτουργία.

● Προϋποθέσις βασικὴ εἶναι ἡ **κατανόησις**. Τὸ ψάλσιμο καὶ οἱ εὐχές εἶναι ὁ **καρπὸς** τῶν χειλέων μας. Καὶ ὁ καρπὸς εἶναι καὶ συγκεκριμένος καὶ γλυκὺς. «Διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντός τῷ Θεῷ, του ἔστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ» (Ἐβρ. ιγ' 3).

Ὁ Θεὸς δέν εἶναι... κουφός, γιὰ νά ἐξάγουμε δυνατές κορῶνες. Ὁ Θεὸς δέν ἔχει καμμιὰ ἀγγελικὴ ἐπιτροπὴ μουσικῆς κοιτικῆς, γιὰ νά βαθμολογῇ τίς ἀποδόσεις στὴ μουσικὴ τέχνη. Ὁ Θεὸς ἀκούει στόματα καὶ ψυχές, πού μὲ **εὐλάβεια** καὶ **πίστι** Τὸν ὑμνοῦν καὶ Τὸν παρακαλοῦν.

Λέει καὶ πάλι ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«*Μὴ ἀπλῶς τῷ στόματι, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς. Τοῦτο γάρ ἐστι τῷ Θεῷ ἄδειν, ἐκεῖνο δὲ τῷ ἄερί· διαχεῖται γάρ ἀπλῶς ἢ φωνή. Μὴ πρὸς ἐπίδειξιν*» (Ε.Π.Ε. 22, 346). Μετάφρασις: Νά μὴ ψέλνουμε ἀπλῶς μὲ τὸ στόμα, ἀλλὰ μὲ προσοχὴ στό ψαλλόμενα. Αὐτὸ σημαίνει νά τραγουδάω στό Θεό· τὸ ἄλλο εἶναι λόγια τοῦ ἄερα. Ἄπλῶς μιά φωνὴ διαχέεται. Νά μὴ ψέλνουμε γιὰ νά ἐπιδειχτοῦμε.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

‘Υπέρ πάντων ανθρώπων

Β΄ Κορ. ε΄ 14-16

‘Υπέρ πάντων πέθανε ό Χριστός (στ. 14)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐνεργοῦσε μέ ταπεινοφροσύνη καί συγκατάβασι, ἔστω καί ἄν τόν κατηγοροῦσαν γιά τό ἀντίθετο. Ἐλλώστε ὅποιος ἐμμένει στίς εὐαγγελικές του θέσεις, ὅποιος ἐπιμένει στήν ἀλήθεια ἀλύγιστος, ὅποιος μέ θάρρος ἀντιστέκεται στήν ἀλλοίωσι τῆς ἀλήθειας καί τοῦ ἥθους, χαρακτηρίζεται ἀπό ἀνθρώπους τῶν συμβιβασμῶν καί τῶν πνευματικῶν ἐκπτώσεων, ὡς πεισματάρης, γιάτί ὄχι, καί ὡς ἐπηρμένος.

- Ὁ Παῦλος ἐνεργοῦσε μέ φόβο Θεοῦ, ἔχοντας πάντοτε μπροστά του τό ἀναμενόμενο γεγονός τῆς Κρίσεως.

- Κυρίως ὁμως ἐνεργοῦσε μέ ἀγάπη. Ἐμπνεόταν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ξεχειλίζει (Ρωμ. ε΄ 5) πάνω στό Σταυρό. Καί αὐτή ἡ ἀγάπη τόν ὠδηγοῦσε σέ κάθε του βῆμα, σέ κάθε του κίνησι, ἀλλά καί σέ κάθε του θυσία.

Τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ζωγραφίζει καί στούς ἐπόμενους στίχους τῆς δευτέρας πρὸς Κορινθίους. Σάν νά θέλῃ νά προειδοποιήσῃ ὅσους προβάλλουν τόν ἑαυτό τους, ὅτι ἕνας ἀξίζει ν’ ἀγαπείται καί νά θαυμάζεται, «ὁ ὑπέρ ἡμῶν ἀποθανών». Λέει λοιπόν: *«Ἡ γάρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἰ εἰς ὑπέρ πάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον»* (στ. 14). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κυριαρκεῖ μέσα μας. Ἔχουμε πλέον τό φρόνημα: Ἀφοῦ ἕνας πέθανε γιά ὅλους, ἄρα ὅλοι πέθαναν»*.

- Φρένο στήν παραφροσύνη τοῦ ἐγωισμοῦ μας δέν εἶναι μόνο ὁ φόβος τοῦ μέλλοντος (τῆς Κρίσεως), ἀλλά κυρίως ἡ ἀγάπη τοῦ παρελθόντος καί τοῦ παρόντος.

Μᾶς ἀγάπησε ὁ Χριστός. Πέθανε ἕνας γιά ὅλους μας.

Πῶς μπορούμε ὄλοι μας νά μή συνεχώμαστε, νά μή συγκλονιζώμαστε ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ!

- Τόν ἀγαπᾶμε.
- Τόν πιστεύουμε, γιάτί Τόν ἀγαπᾶμε.
- Τόν λατρεύουμε, γιάτί Τόν ἀγαπᾶμε.
- Τόν ἀγαπᾶμε. Γι’ αὐτό κάνουμε ὅ,τι κάνουμε.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Οὐκ ὁ τῶν μελλόντων φόβος, φησί, μόνον, ἀλλά καί τά ἤδη γεγεννημένα οὐκ ἀφίπσιν ἡμᾶς ραθυμῆσαι οὐδέ ὑπνώσαι, ἀλλά διανίστησι πρὸς τοὺς ὑπέρ ὑμῶν πόρους καί ὠθεῖ»* (Ε.Π.Ε. 19,302). Μετάφρασις: Δέν εἶναι μόνο ὁ φόβος γιά τή μέλλουσα ζωή, ἀλλά καί τά περασμένα, πού δέν μᾶς ἀφήνουν ν’ ἀδιαφορήσουμε καί νά ἡσυχάσουμε, ἀλλά μᾶς παρακινοῦν καί μᾶς σπρώχνουν ν’ ἀγωνιστοῦμε γιά σᾶς.

- Πέθανε ἕνας γιά ὅλους. Εἶναι τό μυστήριο τῆς προσλήψεως καί τῆς σταυρώσεως.

Πῶς ὁ ἀόρατος Θεός προσέλαβε ὅλους ἐμᾶς τοὺς ὄρατους ἀνθρώπους!

Πῶς ὁ ἀπαθής Θεός δέχτηκε τό θάνατο, καρφώνοντας στό Σταυρό Του τίς ἁμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων!

Πέθανε ἕνας, γιά νά πεθάνουν ὄλοι ὡς πρὸς τήν ἁμαρτία.

Πέθανε ἕνας, γιά νά ζήσουν ὄλοι. *«Ἡ γάρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἰ εἰς ὑπέρ πάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον»* (στ. 14). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ἐσχάτης ἐστίν ἀθλιότητις καί γεέννης αὐτῆς καλεώτερον, αὐτοῦ πράγμα τοσοῦτον ἐπιδειξαμένου, εὐρεθῆναι τινας μετὰ τήν τοσαύτην αὐτοῦ πρόνοιαν μηδέν καρπομένους. Καί γάρ πολλῆς τῆς ἀγάπης ἡ ὑπερβολή, καί τό ἀποθανεῖν ὑπέρ τοσαύτης οἰκουμένης, καί οὕτω διακειμένης ἀποθα-*

νεῖν» (Ε.Π.Ε. 19,302). Μετάφρασις: Εἶναι δείγμα τῆς χειρότερης ἀθλιότητος καί φοβερότερο καί ἀπό τὴν κόλασι, ἐνῶ ὁ Κύριος ὑπέστη τέτοια θυσία, νά βρεθοῦν κάποιοι, πού, μετὰ ἀπό τὴν τόση φροντίδα Του, νά μὴν ὤφελθηοῦν καθόλου ἀπ' αὐτὴν. Εἶναι πραγματικά ὑπερβολικὴ ἡ ἀγάπη Του, καί γιὰ τὸ ὅτι πέθανε γιὰ ὅλη τὴν οἰκουμένη, καί γιὰ τὸ ὅτι πέθανε γιὰ μία οἰκουμένη, πού βρισκόταν σέ τέτοια κατάστασι.

● Πέθανε ὁ Χριστός, ὄχι «ἀντὶ ἡμῶν», ἀλλὰ «ὑπὲρ ἡμῶν». Εἶναι ἡ ὑπέροχη, ἡ ἀσυλλήπτη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Πῶς εἶναι δυνατὸν νά μὴν ἀγαπᾶμε τὸ Χριστό, πού ἔδωσε τὸν ἑαυτὸ Του «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας»;

Ἵπὲρ πάντων ἀναστήθηκε (στ. 15)

● Πέθανε ὁ Χριστός, πού δέν ἔπρεπε νά πεθάνη, ἀφοῦ εἶναι ὁ Ἐναμάρτητος.

Πέθανε, γιὰ νά μᾶς ἀναστήσῃ.

Πέθανε καί ἀναστήθηκε, γιὰ νά ζήσουμε ἐμεῖς ὄχι πλέον γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, ἀλλὰ γιὰ Ἰκεῖνον, πού μᾶς ἀγόρασε καί μᾶς ζωντάνεψε. «Καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μὴκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι» (στ. 15). Ἰσχυρῶς ἐπισημασμένη ἀπὸ τὴν ἑλληνική: «Καὶ πέθανε γιὰ ὅλους (ὁ Χριστός), ὥστε ὅσοι ζοῦν, νά μὴ ζοῦν πλέον γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς τους, ἀλλὰ γι' Αὐτόν, πού πέθανε γι' αὐτούς καὶ ἀναστήθηκε».

Ἵταν κάποιοι ψυχωραγῆ καὶ εἶναι βέβαιο, ὅτι σέ λίγο θά πεθάνη, καὶ ἔρχεται περὶφημος γιατρός καὶ τὸν ζωντανεύη, τί ζωὴ του δέν τὴν χρωσταίει στό γιατρό αὐτό; Πολύ περισσότερο χρωσταίμε τί ζωὴ μας στόν Χριστό, διότι μᾶς ζωοποίησε γιὰ μιά νέα ζωὴ. Γίναμε κοινωνοὶ τῆς δικῆς Του ζωῆς (Γαλ. β' 20). Γιὰ νά ζήσουμε ὄχι «ἑαυτοῖς, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι» (στ. 15).

Ἵν ζήσουμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, θά ξαναπεθάνουμε. Ἵν ζήσουμε γιὰ τὸν Χριστό, δέν θά πεθάνουμε ποτέ. Διότι ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο ὁ ἀποθανών, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐγερθεῖς.

Σκοπὸ καὶ τέλος τῆς ζωῆς μας, τῶν πράξεων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν μας, ἄς ἔχουμε πάντοτε ὄχι τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

● Πάνω στό Σταυρὸ δέν πέθανε μόνο ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἀλλὰ καί γιὰ νά μᾶς δώσῃ τὸ δυνατώτερο παράδειγμα ταπεινώσεως.

Σταυρώθηκε ὁ Κύριος καί γιὰ νά γιατρέψῃ

τὸν ἐγωισμό μας, τὴ φιλαυτία μας, τὴν ὑπεροψία μας.

● Ἵταν γιατρευθῆ ἡ φιλαυτία μας, τότε γινόμαστε φιλόανθρωποι.

● Στὴν ταπεινώσει πάνω στηρίζεται ἡ ἀνυπόκριτη καὶ θυσιαστικὴ ἀγάπη.

Ἵ ζωὴ, ὅταν εἶναι ἀφιερωμένη στό Χριστό, εἶναι καταξιομένη.

Ζοῦμε μὲ νόημα.

Ζοῦμε γιὰ ν' ἀρέσουμε στό Χριστό.

Ζοῦμε γιὰ νά διακονοῦμε τοὺς ἄλλους.

Ζοῦμε γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ἵχι τὴν ἐξωτερικὴ ὄψι (στ. 16)

Τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι μιά νέα ὀπτική γωνία, πού ἀπ' αὐτὴν βλέπουμε τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα.

Εἶναι μιά νέα ζυγαριά, πού ζυγίζουμε καὶ ἀξιολογοῦμε τοὺς πάντες. Δέν μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ ἐξωτερικά προσόντα καὶ τὰ κοσμικὰ στοιχεῖα. Μᾶς ἐνδιαφέρει, ἂν ὁ ἄλλος ἔχῃ πνευματικὲς εὐαισθησίες, ἂν εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἂν ἀγαπᾶ τὸ Χριστό.

Καὶ συγγενῆς μᾶς ἂν εἶναι κάποιοι, ἐφ' ὅσον πεισματικά ἀρνεῖται τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, δέν μετράει μέσα μας. Τὸν ἀγαπᾶμε, ἀλλὰ δέν συνδεόμαστε μαζί του.

Πολύ περισσότερο, ὅταν κάποιοι ὄχι μόνο δέν ἀγαπᾶν τὸ Χριστό, ἀλλὰ καὶ τὸν βρίζη κυδαῖα καὶ τὸν βλαστημάη, δέν μπορεῖ νά εἶναι στόν κύκλο τοῦ θαυμασμοῦ μας ἢ τῆς φιλίας μας. Ἵ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε: «Ἵν μου βρίσης τὸν πατέρα, σέ συγχωρᾶ. Ἵν μου βρίσης τί μητέρα, σέ συγχωρᾶ. Ἵν μου βρίσης τὸ Χριστό μου, δέν ἔχω μάτια νά σέ δῶ»! Φανερώμε μῖσος ὁ Ἵγιος; Ἵσφαλῶς ὄχι. Τὸ μῖσος ἀναφέρεται στό κοσμικὸ φρόνημα, στὴν ἀντιχριστινὴ βρωμιά, ὅπως εἶναι ἡ βλασφημία.

Καὶ ὁ μαθητὴς τῆς Ἵγάνης, ὁ Ἵωάννης, ὅταν λέη, «Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον μηδέ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ» (Ἵ Ἵωάν. β' 15), δέν φανερώνει μῖσος σέ πρόσωπα, ἀλλ' ἀποστροφή στό σαρκικὸ φρόνημα.

Ἵ Παῦλος ἀπὸ τότε πού γνώρισε τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, βλέπει τὸν κόσμον διαφορετικά. Σημειώνει στόν ἐπόμενο στίχο: «Ἵστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἶδαμεν κατὰ σάρκα. Εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστόν, ἀλλὰ νῦν

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Φιλία καὶ ἐγκατάλειψις

Βρίσκεται κάποιος σέ ὕψος δόξης; Ὅλοι παριστάνουν τόν φίλο του. Κάποιο συμφέρον ἔχουν. Καί ἂν δέν ικανοποιήσουν κάποια κοσμική φιλοδοξία τους καί δέν ἀποκομίσουν ὕλικό κέρδος, ικανοποιοῦν ὁμως τόν ἐγωισμό τους, ὅτι τάχα βρίσκονται δίπλα σέ κάποιον ὑψηλό πρόσωπο!

Μόλις τό ἄλλοτε ὑψηλό πρόσωπο βρεθῆ πεσμένο ἀπό τήν ἐφήμερη κοσμική δόξα, ἕνας - ἕνας τόν ἐγκαταλείπουν. Κανένας δέν τόν ξέρει! Ὅλοι τραβᾶνε τό δρόμο τους κι ἐκεῖνος τό δρόμο τῆς μοναξιάς του!

• Τό διαπιστώσαμε γιά μιᾶ ἀκόμα φορά στήν τράπουλα τῆς πολιτικῆς, λίγο πρῖν ἀπό τίς ἐκλογές. Εἶδαμε κόμμα νά συρρικνώνεται. Καί πολλά στελέχη του τά εἶδαμε νά προσφέρουν φιλία καί συμπαράστασι σέ ἄλλο κόμμα. Τό συμφέρον αὐτό ἀπαιτεῖ. Ἄλλωστε πάντοτε ἰσχύει τό «Ζεῖ χύτρα, ζῆ φιλία».

Στόν ἀπόστολο Παῦλο βέβαια δέν ἦταν τό ὕλικό ἢ πολιτικό ἢ καί ἐκκλησιαστικό συμφέρον, πού ἄρπαζε συνεργάτες τοῦ χθές ἀπό τήν ἀγκάλη τῆς φιλίας, καί τούς ἔκανε λιποτάκτες καί προδότες. Κυρίως ἦταν ἡ δειλία. «Ἴνα μή τῷ σταυρῷ (τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Παύλου) διώκωνται» (Γαλ. στί' 12)

• Ἐδῶ ἔχει τό μεγαλεῖο τῆς ἡ ἀληθινῆς φιλίας καί ἀγάπης. Φίλος σου:

οὐκέτι γινώσκωμεν» (στ. 16). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἀπό τῆ στιγμῆ, πού ἔχουμε αὐτό τό φρόνημα, δέν λογαριάζουμε κανένα μέ βάσι ἐξωτερικά προσόντα. Καί ἂν τό Χριστό τόν εἶχαμε τότε γνωρίσει σωματικά, ὅπως φαινόταν (ὡς ἄνθρωπος), τώρα ὁμως δέν Τόν γνωρίζουμε ἔτσι».

Διαφορετικό εἶναι τό «κατά σάρκα», ὅταν βλέπουμε τούς ἀνθρώπους. Διαφορετικό, ὅταν βλέπουμε τό Χριστό.

• «*Κατά σάρκα*» ἄνθρωποι, εἶναι οἱ κοσμικοί, τά ἐξωτερικά τους στοιχεῖα, οἱ ἁμαρτίες τους. Ἡ ἀξία τους δέν ἔγκειται σ' αὐτά. Σήμερα δυστυχῶς τά κοσμικά μεγαλεῖα καί ἡ διεφθαρμένη ζωή, αὐτά εἶναι πού ἐλκύουν τούς προβολεῖς τῆς δημοσιότητας. Καί λεγόμενοι χριστιανοί θαυμάζουν ἐλεεινά πρότυπα!

• «*Κατά σάρκα*» Χριστός εἶναι ἡ θέα τοῦ Χριστοῦ ὡς ἄνθρωπος. Δέν εἶναι αὐτό, πού φαίνεται μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δέν εἶναι μόνο ἄνθρωπος. Εἶναι καί Θεός. Εἶναι Θε ἄνθρωπος. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἡμῶν μέν τό «κατά σάρκα», τό ἐν ἁμαρτίαις εἶναι. Χριστοῦ δέ τό «κατά

σάρκα», τό ἐν τοῖς παθήμασι εἶναι τῆς φύσεως, οἶον, ἐν τῷ διψῆν, ἐν τῷ πεινῆν, ἐν τῷ κοπιᾶν, ἐν τῷ καθεύδειν» (Ε.Π.Ε. 19,300). Μετάφρασις: Ἡ φράσις «κατά σάρκα», γιά μᾶς μέν σημαίνει, ὅτι εἴμαστε μέσα σέ ἁμαρτίες. Ὅταν ὁμως ἀναφέρεται στό Χριστό, σημαίνει τίς ἀνθρώπινες ἀνάγκες, π.χ. τή δίψα, τήν πείνα, τήν κούρασι, τόν ὕπνο.

Οἱ Ἰουδαῖοι δέν μπορούσαν νά δοῦν, ὅτι ὁ Χριστός δέν ἦταν ὁ Ναζαρηνός ἀπλῶς, ἀλλ' ἦταν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Καί ἡ βασική κατηγορία ἐναντίον Του ἦταν τό ὅτι ὁ Χριστός δέν ἀρνήθηκε ποτέ τῆ θεϊκή Του ταυτότητα. «Σύ ἄνθρωπος ὢν ποιεῖς σεαυτόν Θεόν» (Ἰωάν. 1' 33).

• Ὁ πιστός Τόν ἀναγνωρίζει: «Πιστεύω, Κύριε, καί ὁμολογῶ, ὅτι σύ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθών εἰς τόν κόσμον ἁμαρτωλούς σῶσαι, ὢν πρῶτός εἰμι ἐγώ» (ἀπό τήν ἀκολουθία τῆς θ. Εὐχαριστίας).

• Ὁ πιστός γνωρίζει καί ἀναγνωρίζει, ὅτι ὁ «κατά σάρκα» Χριστός δέν εἶναι μόνο ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶναι ὁ σαρκωμένος Θεός.

Δ.Γ.Α.

□ Έκείνος, πού στὸν πόνο σέ θυμᾶται.

□ Έκείνος, πού μέσα στή φυλακή σέ ἐπισκέπτεται.

□ Έκείνος, πού στήν ἀδοξία σου εἶναι δίπλα σου.

□ Έκείνος, πού σοῦ χαμογελάει μέ στοργή τήν ὥρα πού ὄλοι σέ φτύνουν.

□ Έκείνος εἶν' ὁ φίλος σου, αὐτός καί ὁ συγγενής σου.

● Γιατί ἐγκατέλειπαν τὸν ἀπόστολο Παῦλο στὶς δύσκολες στιγμές, καί μάλιστα λίγο πρό τοῦ μαρτυρίου του;

Φαίνεται καί ἀπὸ σχετικό λόγο τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου στή δευτέρα πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολή, πού ἀποτελεῖ καί τὸ κύκνειο ἄσμα τῶν θεοπνεύστων τραγουδιῶν του (ἐπιστολῶν του). Μιλᾶει γιὰ τὸ συνεργάτη του Δημᾶ καί λέει: «Μέ ἐγκατέλειπεν ἀγαπήσας τὸν νῦν αἰῶνα» (δ' 10).

Ἄ «νῦν αἰῶν», ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου τούτου, τὰ θέλγητρα τοῦ κόσμου, τοῦ

παρόντος καί παρερχομένου, ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων, ἡ σκοπιμότητα τοῦ σήμερα, δέν ἀφήνουν περιθώρια στό μαρτύριο τοῦ αἵριου.

● Τὸ χαρακτηριστικὸ στήν περίπτωσι τοῦ Παύλου εἶναι, πὼς οὔτε ἀπογοητεύεται ἀπὸ τήν ἐγκατάλειψι καί στενῶν ἀκόμη συνεργατῶν, ἀλλ' οὔτε καί καταριέται τοὺς φίλους καί συνεργούς, πού τὸν ἐγκατέλειψαν.

● Ὁ Παῦλος ζοῦσε μέ τήν ἀληθινὴ φιλία, τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐδέν ἴσον εἰς δόξης λόγον καί παρρησίας τοῦ φιλεῖσθαι παρά τοῦ Θεοῦ καί τοῦ φιλεῖν αὐτὸν τὸν ἀγαπῶντα» (Ε.Π.Ε. 16β,634). Μετὰ φρασῆς: Τίποτε ἴσο σέ οὐράνια δόξα ἀπὸ τὸ ν' ἀγαπώμεθα ἀπὸ τὸν Θεὸ καί ν' ἀγαπᾶμε τὸν Θεό, ὅπως μᾶς ἀγαπᾶ.

● Θάρρος καί παρρησία γιὰ τήν ἐξαγγελία ἀπερίτμητης τῆς ἀλήθειας τοῦ εὐαγγελίου, «οὐ βλέποντες εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου» (Ματθ. κβ' 16).

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη

Τέσσερα βιβλία γιὰ ἄγιους

1. Ἄγιοι μόνο τότε;

Ἄσμιες σέ γιορτές ἁγίων καί τῆς Θεοτόκου, σέ σχέσι μέ τὴ σημερινή πραγματικότητα. Σελ. 320. 10 €.

2. Κλήματα τῆς Ἀμπέλου

Ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὸν Χριστό, τὴν «ἄμπελον τὴν ἀληθινή», οἱ ἄγιοι κάθε τάξεως, προβάλλονται καί στό βιβλίο αὐτό. Σελ. 556. Δεμένο 14 €.

3. Ἐορτάσωμεν τῷ Κυρίῳ

Πὼς πρέπει νά γιορτάζουμε τοὺς ἄγιους μας! Μέ θαυμασμό καί μίμησι. Σελ. 320. 10 €.

4. Ἀπὸ τῆ γῆ στὸν οὐρανὸ

Σύγχρονοι ἀδελφοί μας.

Πενήντα πρόσωπα, κληρικοί καί λαϊκοί, πού διακρίθηκαν γιὰ τὸν ἐντιμὸ βίο τους. Σελ. 300. 10 €.

Γιὰ παραγγελίες, τηλ.: 2103212713, 2103212107 καί 2109765440.

Σκεφτήκατε ὅλες τίς μορφές βίας;

βία γεννᾶει βία. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός. Ὅταν ὁ Πέτρος ἔσυρε τὸ μαχαίρι του καί ἔκοψε τὸ αὐτὶ τοῦ δούλου

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησίᾳ συνδρομῆ:

Ἐσωτερικῶ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικὸ «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

του ἄρχιερέως, ὁ Χριστός ἐπέπληξε τὸν βίαιο Πέτρο.

Καί μόνο; Ἐπανώρθωσε τὸ βίαιο χτύπημα. Ἄν ὁ Πέτρος εἶχε μαχαίρι βίας, ὁ Χριστός εἶχε χέρι θεραπείας. «Καί ἀψάμενος τοῦ ὠπίου αὐτοῦ ἰάσατο αὐτόν» (Λουκ. κβ' 51).

Καί μόνο; Ἐπεσήμανε τὴ συνέπεια κάθε βίαιης ἐνέργειας. Εἶπε στὸν Πέτρο: «Πάντες οἱ λαβόντες **μάχαιραν** ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται» (Ματθ. κστ' 52).

● Δυστυχῶς στὶς μέρες μας ἡ βία ἐγινε **θεωρία!** Ἐγινε καὶ πολιτικό σύστημα. Θὰ ἐκπροσωπῆται καὶ στὴ Βουλή. Ἄπροκάλυπτα δέ δηλώνει, ὅτι καὶ στό Ναό τῆς Δημοκρατίας, ἂν χρειαστῆ, θὰ ἐπεμβαίῃ δυναμικά!

Τὸ περίφημο **χαστούκι**, πού ἐκπρόσωπος τοῦ κινήματος, λίαν... ἵπποτικά χάρισε σέ γυναῖκα βουλευτῆ, σέ τηλεοπτική ἐκπομπή ὑψίστης τηλεθεάσεως, εἶναι ἐνδεικτικό τοῦ τρόπου, πού θὰ λυώνται πλέον οἱ διαφορές!

● Πιὸ ἐπικίνδυνο εἶναι, ὅτι βρέθηκαν πολλοί, «χριστιανοί» λεγόμενοι, πού **ἐπεδοκίμασαν** τὸ χαστούκι τῆς βίας.

● Καί ἀπ' αὐτό, ἄλλο τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο: Ἡ βία, ἡ ληστεία, ἡ τρομοκρατία, ἡ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια, ὅλο καὶ **ξεχύνονται** στὸν τόπο μας. Ὅσο καὶ ἂν φιλοτίμως ἡ ἀστυνομία προσπαθῆ νὰ καταστείλῃ τέτοιες πράξεις βίας, ὅπως δῆποτε δέν ἐπαρκεῖ. Μοιάζουμε, σάν νὰ θέλουμε νὰ συγκρατήσουμε ὀρμητικό χείμαρρο μὲ μιά... σανίδα!

Χείμαρρος ἡ βία καὶ ἡ τρομοκρατία.

● Ἄλλὰ καὶ ἀπ' αὐτό ὑπάρχει ἄλλο, ἀκόμα πιὸ ἐπικίνδυνο.

Βρέθηκε ἄτομο, πολιτικοποιημένο σέ συγκεκρωμένο χωρὸ, πού ἀπροκάλυπτα προτρέπει, μέσῳ διαδικτύου, ὅλο τὸ λαὸ νὰ γίνουν τρομοκράτες καὶ νὰ προβαίνουν σέ ἐγκληματικές πράξεις, πού τίς ἀποκαλεῖ «*ἀντάρτικο τῶν πόλεων*»!

Τὸ γύρο τοῦ κόσμου ἔκανε τὸ σχετικό βίντεο, ὅπου ὁ, σὺν τοῖς ἄλλοις δωδεκαθεϊστής αὐτὸς τύπος, ὡς **δάσκαλος τῆς τρομοκρατίας**, λέει: «*Ἄνα δύο ἢ τρία*

ἄτομα νὰ μαζευθῆτε. Νὰ πάрте τσεκούρια, χειροβομβίδες, ὄπλα, ρόπαλα, στυπιά, μολότωφ καὶ ν' ἀρχίστε νὰ χτυπᾶτε καὶ νὰ καῖτε. Νὰ καῖτε δημόσια κτήρια. Νὰ χτυπᾶτε τίς δυνάμεις κατοχῆς! Καὶ ὡς «κατοχῆ» ἐννοεῖ τὴν ἀστυνομία, τὰ ὑπουργεῖα, τίς δημόσιες ὑπηρεσίες...

Κυκλοφορεῖ ἐλεύθερος ὁ νέος αὐτὸς Γιωτόπουλος. Καὶ κυκλοφοροῦν διαδικτυακά οἱ συνεντεύξεις του μὲ πολιτικούς τῆς ἴδιας ἰδεολογικῆς ταυτότητας.

● Ἄλλὰ γιὰ μᾶς, ἀπὸ ὅλες τίς μορφές βίας, πού ἀναφέραμε, ὑπάρχει ἄλλη, ἀπείρως πιὸ ἐπικίνδυνη. Εἶναι ἡ χειρότερη, ἡ πιὸ ἀνάνδρη, ἡ πιὸ ἐγκληματικὴ, ἡ πιὸ ἐθνοκτόνος.

Γιὰ τὸ χαστούκι οἱ χριστιανοὶ ἔχουν λύσι (Ματθ. ε' 39). Εἶναι καὶ ἡ ὑπομονή, καὶ ἡ συγγνώμη, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐλογία διαμαρτυρία (Ἰωάν. ιη' 23).

Τὸ θέμα εἶναι, τί γίνεται μὲ τὸ κοφτερό μαχαίρι στό πιὸ ἀνυπεράσπιστο πλάσμα; Τί κάνουν οἱ χριστιανοί, καὶ δὴ ὡς Ἐκκλησία, γιὰ τὰ **χίλια περίπου καθημερινά** θανατώφωρα ἐγκλήματα, πού λέγονται **ἐκτρώσεις**; Πῶς ὑποχωρήσαμε ἔτσι στὴν ἀπάθεια καὶ τὴν ἀδιαφορία;

Καὶ τὸ Κράτος; Τὴ βία στὰ γήπεδα θέλει νὰ τὴν περιορίσῃ. Τὴν ἐγκληματικὴ ὁμως βία στὶς γυναικολογικὲς κλινικὲς γιὰ τὴν ἐπιτρέπει; Καὶ μόνο; Καὶ τὴν... ἐπευλογεῖ! Καὶ μόνο; Καὶ τὴν... χρηματοδοτεῖ!

Σκοτῶστε, λοιπόν, τὰ ἑλληνόπουλα, ὦ Ἕλληνες! Καὶ ὕστερα νὰ διαμαρτύρεστε, πού ὁ τόπος μας καταλήφθηκε ἀπὸ **λαθρομετανάστες!**

Ἄνοχὴ πολιτικῆς... πορνείας!

Ἐλεύθερος εἶναι κάθε ἄνθρωπος. Ἡ Ἐκκλησία σέβεται τὴν **ἐλευθερία**. Δέν θέλει **πιεσμένους**, ἀλλὰ **πιεσμένους**. Θέλει πιστοὺς, πού ἔχουν ἀποδεχτὴ τὸν τρόπο τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς.

Ὅποιος ἐκούσια διαλέγει τὸν Χριστὸ καὶ τὸ εὐαγγέλιό Του, θεωρεῖ **εὐλογία** τὸ ν' ἀγιάζεται σέ ὅλες τίς φάσεις τῆς ἐπίγειας πορείας του, μὲ τὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ.

• Η εὐλογία τοῦ **Γάμου** εἶναι αὐτονόητη γιὰ κάθε χριστιανό. Ἄν κάποιος δέν θέλῃ τὴν εὐλογία τοῦ Γάμου ὡς μυστηρίου, αὐτός ξεκόβεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τελεῖ εἴτε **«πολιτικό»** γάμο, εἴτε συζῆ μὲ **συμβολαιογραφική** πράξι.

Ἀπὸ τὴ στιγμή, πού ἐλεύθερα ἀρνεῖται τὸν Χριστό καὶ τὴν εὐλογία τῆς χάριτός Του, ἐλεύθερα καὶ ἡ Ἐκκλησία σέβεται τὴν ἐλευθερία του καὶ δέν θέλει **ἀνελεύθερα** νά τὸν θεωρῆ ὀρθόδοξο χριστιανό. Γι' αὐτό ἀλλωστε ἡ Ἐκκλησία ὠνόμασε, ἀπὸ τὴν καθιέρωσί του, τὸν «πολιτικό» γάμο ὡς **«πορνογαμία»**.

• Σιγά - σιγά ξεθώριασε ἡ κατακραυγή κατὰ τῆς πορνογαμίας τοῦ πολιτικοῦ γάμου, πού ὡς «ιέρεα» ἔχει τὸ δήμαρχο!

• Οἱ «πολιτικοί» τείνουν νά γίνουν ἰσάριθμοι μὲ τοὺς ἐκκλησιαστικούς γάμους. Ἄλλὰ καὶ ὅσοι γάμοι τελοῦνται στό Ναό, εἶναι ὄντως **ἐκκλησιαστικοί**; Ἐγκυροί βέβαια εἶναι, ἀλλὰ μὲ τέτοια ἀσέβεια, μὲ τέτοια γύμνια, μὲ τόσα παρατράγουδα, ἐπέρχεται ἡ βεβήλωση καὶ τὸ ἄχωρο καὶ τῆς ὄλης ἀκολουθίας.

• Τό ἐπικίνδυνο στήν περίπτωσι εἶναι, ὅτι στό δημαρχεῖο παρίστανται σέ «πολιτικούς» γάμους καί... πιστοὶ χριστιανοί, διότι εἶναι **συγγενεῖς** τοῦ παράνομου ζευγαριοῦ.

Ρωτᾶμε: Ἄν ἓνα σπίτι μετατρεπόταν σέ **πορνεῖο**, θά πῆγαιναν οἱ χριστιανοὶ συγγενεῖς νά δώσουν... συγχαρητήρια;

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) γιὰ τὸ νέο ἔτος 2012.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008

865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα.**

• Τοῦ ἔξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα

Παρουσία σέ «πολιτικό» γάμο ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νά «κρατᾶς φανάρι» στή διαπραξι πορνείας! Ὅποιος συγχαίρει τὴν πορνεία δέν ἔχει σχέση μὲ τὴ θ. Κοινωνία.

• Ἐγινε πλέον **μῦθα**, ἓνα ζευγάρι, πού ἤδη ἔχει προγαμιαῖες σχέσεις, νά... νομιμοποιῆται κάνοντας «πολιτικό» γάμο.

• Γιατί; Προβάλλουν τὰ **ἔξοδα** γιὰ τὸν ἐκκλησιαστικό γάμο. Καὶ γιατί νά γίνουν ἔξοδα; Τί χρειάζονται οἱ σπατάλες γιὰ στολισμούς καὶ τραπεζώματα; Ἡ **εὐλογία** μόνο χρειάζεται. Καὶ αὐτὴ δέν στοιχίζει τίποτε. Τό μόνο πού στοιχίζει εἶναι ἡ πίστις καὶ ἡ μετάνοια.

—*Παιδιά! Ἐλᾶτε. Ὁ Χριστός σᾶς περιμένει. Ἐλᾶτε νά ἐξομολογηθῆτε καὶ νά γίνῃ ἀπλᾶ ἡ ἱερολογία τοῦ γάμου!*

Ἔτσι μιλάει ὁ καλὸς ποιμένας.

• Γιατί «πολιτικό» γάμο; Γιὰ νά τακτοποιήσουν, λένε, οἰκονομικά καὶ **κληρονομικά** θέματα. Δηλαδή, δέν τακτοποιοῦνται, ἂν, ἀντὶ «παράνομος», γίνῃ ὁ γάμος νόμιμος;

• Γιατί; Ἀπαντοῦν: Ἄς γίνῃ ὁ «πολιτικός» γάμος, καὶ **ὕστερα** θά κάνουμε καὶ τὸ «θρησκευτικό»! Ρεζέρβα, δηλαδή, ὁ θρησκευτικός!

• Καιρὸς ἡ Ἐκκλησία νά σοβαρευτῆ μπροστά στόν **ἐμπαιγμό** τῶν μυστηρίων τῆς.

Ἄν τελέσαντες «πολιτικό» γάμο μετανοήσουν καὶ **ἐξομολογηθοῦν** γιὰ τὴν ἄρνησι τῆς πίστεως, τότε γίνονται μὲν δεκτοὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλ' ὁ ἐκκλησιαστικός τους γάμος δέν τελεῖται μὲ... πομπές καὶ λευκά νυφικά καὶ παρανυφάκια τὰ... παιδιά τους (καρποὶ τοῦ παράνομου δεσμοῦ τους).

• Ἄν κατηγῆ ἡ Ἐκκλησία σωστά τὸ λαό καὶ ἂν τὸ Γάμο τὸν τελῆ σωστά, τότε ὅσοι πιστοὶ μὲ ἅγιο πόθο θά ἐπιζητοῦν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Παρέλασις ὁμοφυλοφίλων!

Η διαστροφή δέν ἔχει δικαιώματα ἰσότητος! Μπορεῖ ἓνας ὁμοφυλόφιλος νά ὑπῆρξε **θῦμα** σεξουαλικῶν παρενοχλήσεων στήν παιδικὴ καὶ νεανικὴ

του ηλικία. Μπορεί νά ἐξελιχθῆκε ἀπό θῦμα σέ μέλος ὁμοφυλοφιλικῶν κυκλωμάτων. Καί μπορεῖ ἀπό θῦμα καί μέλος καί φίλος, νά ἐξελιχθῆκε σέ δράστη. Καί ξεσπάει ὄλος ὁ διεστραμμένος σαδισμός του σέ παιδιά καί σέ νέους.

• Ὅλα αὐτά δέν σημαίνουν, ὅτι ἀπέκτησε ἢ διαστροφή του ἴσα δικαιώματα μέ τήν τιμιότητα ἐνός φυσιολογικοῦ ἀντρα ἢ μιᾶς φυσιολογικῆς γυναίκας.

• Ἡ διαστροφή, ἢ, ὅπως διαφορετικά θέλετε νά ὀνομάσετε τήν ἰδιατερότητα τῶν ἀνωμάτων, δέν δικαιούται ἐπιστημονικῆς καταξίωσης.

Δηλαδή, δέν εἶναι φυσιολογικό φαινόμενο ἢ ὁμοφυλοφιλία. Δέν γεννιέται κανεῖς ἀήκοντας σέ «τρίτο» φύλο. Δύο φύλα δημιούργησε ὁ Θεός, «ἄρσεν καί θῆλυ».

• Ἄν ἡ ὁμοφυλοφιλία ἦταν φυσική κατάσταση, τότε γιατί νά τήν καταδικάζει ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ; Τί φταίει ἕνας ἄνθρωπος, ἂν γεννιέται ἐγκληματίας; Ὅπως δέν γεννιέται κάποιος ἐγκληματίας, ἀλλά γίνεται, ἔτσι κανένας δέν γεννιέται ὁμοφυλόφιλος, ἀλλά γίνεται.

Καί γίνεται, διότι στήν κατάλληλη ηλικία δέν ὀδηγήθηκε στήν ἀνάλογη σκληραγωγία.

• Τό ἀνησυχητικό εἶναι, ὅτι στήν Ἀ-

θήνα, λίγο πρὶν ἀπό τίς ἐκλογές τῆς 17ης Ἰουνίου, ἐπετράπη παρέλασις ὁμοφυλοφίλων.

• Τό ἀνησυχητικό εἶναι, ὅτι ἀμοραλιστές καί ἀριστερίζοντες πιέζουν γιά νομιμοποίησι γάμων ὁμοφυλοφίλων.

• Τό ἀνησυχητικό εἶναι, ὅτι καί ἡγέτες μεγάλων κρατῶν, ὅπως ὁ Ὀμπάμα στήν Ἀμερική θέλησε νά στηρίξῃ τοὺς ὁμοφυλόφιλους γιά νά τόν.. στηρίξουν μέ τί ψήφους τους!

• Τό πιό ἀνησυχητικό: Ἡ βρωμιά τῆς ἀνωμαλίας εἰσορμᾷ στά Ἅγια τῶν Ἀγίων! Ἄν ἤξερε ὁ κόσμος πῶς ἀνταλλάσσουν κουβέντες ὁμοφυλόφιλοι ρασοφόροι, ὄχι μόνο θά ἔφριπτε, ἀλλά καί θά δικαιολογοῦσε τήν ἀγωνία πολλῶν κληρικῶν, νά μὴν ἀρπάξῃ τήν Ἀρχιεπισκοπική θέσι ὁμοφιλόφιλος ρασοφόρος!

Εἶναι τυχαῖο, ὅτι ἐνιοὶ ἐξ αὐτῶν δέν ἀφήνουν πανηγύρι, δέν ἀφήνουν ὀνομαστήρια, δέν ἀφήνουν ἑορτασμοὺς καί ἐπετεῖους; Παρόντες παντοῦ, μέ ἐκεῖνο τό διπλωματικό καί σοβαροφανές ὕφος!

Ἐνας μάλιστα εἶναι σέ ὄλες τίς γιορτές τῶν δεσποτάδων παρῶν.

— Δέν χρειάζεται νά τόν καλέσης. Ἐρχεται μόνος του! ἔλεγε σεβάσμιος Μητροπολίτης.

Ἡμερολόγιο 2013

Κυκλοφορεῖ τό Ἡμερολόγιο τσέπης τοῦ Συλλόγου «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής» γιά τό ἔτος 2013.

Ἀφιερωμένο

σὴν Ἐκκλησία
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
τὴν Μία καὶ Ἁγία,
τὴν Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική,
τὴν Ὀρθοδοξία.

Τιμᾶται 1 €. Πάνω ἀπὸ 20 ἀντίτυπα
ἐκπτώσις 20%.
Γιά παραγγελίες: Τηλ. 2103212713
2109765440